

10. kapitola

O další příležitosti k pozorování Anna samozřejmě neměla nouzi. Brzy strávila ve společnosti oné čtveřice dost času na to, aby si udělala názor, byť to doma moudře nepřiznala, protože věděla, že by jí nepotěšila ani jednoho z manželů. Domnívala se sice, že kapitán nachází větší zalíbení v Louise, ale přese všechno měla pocit, že může-li si na základě své paměti a zkušeností troufat to nějak posuzovat, nezamiloval se ani do jedné z dívek. Ony byly do něj zamilované víc, ale ani tam to nebyla láska. Byl to malý záchvat horečnatého obdivu, ale láskou skončit mohl a nejspíš u některé z nich zákonitě i musel. Charles Hayter si zřejmě uvědomoval, že je zanedbáván, a přece Henrietta občas působila, jako by mezi ním a kapitánem váhala. Anna by ráda měla tu moc jim všem vysvětlit, jak se to s nimi má, a upozornit je alespoň na některá nebezpečí, jimž se vystavují. Nikoho z nich nepodezírala z nějaké podlosti. Byla přesvědčená, že kapitán Wentworth si naprosto není vědom bolesti, kterou působí, a to bylo pro ni výsostným zadostiučiněním. V jeho chování nebyl žádný triumf, žádná malicherná vítězosláva. Pravděpodobně se k němu nedoneslo ani ho nenapadlo, že tu Charles Hayter má nějaká práva. Chyboval jen v tom, že přijímal (to bylo to správné slovo) pozornost dvou mladých žen najednou.

Zdálo se nicméně, že Charles Hayter po krátkém boji vyklidil pole. Uplynuly tři dny a on se v Uppercrossu ani jed-

nou nezastavil – to byla rozhodně výrazná změna. Dokonce odmítl jedno z pravidelných pozvání na oběd, a když ho pan Musgrove při té příležitosti zastihl nad nějakými velkými fascikly, starší Musgroveovi došli k nezvratnému závěru, že něco není v pořádku, a s vážnými tvářemi rokovali o tom, že se ustuduje k smrti. Mary doufala a věřila, že ho Henrietta už definitivně odmítla, a její manžel žil v neustálém přesvědčení, že ho další den uvidí. Anna si nemyslela nic víc, než že se Charles Hayter chová rozumně.

Zhruba touto dobou seděly jednou dopoledne sestry z Uppercross Cottage pokojně u šití, zatímco Charles Musgrove byl s kapitánem na lovu, a najednou se v okně ukázaly sestry z panského domu.

Byl velice krásný listopadový den a slečny Musgroveovy přešly přes trávník a zahradu kolem domu až k oknu, jen aby ohlásily, že vyrážejí na *dlouhou* procházku, a proto si myslí, že s nimi Mary určitě nebude chtít jít. „Ale ne, půjdu moc ráda, já miluju dlouhé procházky,“ opáčila Mary okamžitě, trochu dotčená, že ji nepovažují za zdatnou chodkyni, načež Anna z výrazu obou dívek jasně vyčetla, že přesně to nechtěly, a jen znovu žasla nad tím, jak rodinné zvyklosti Musgroveových zřejmě vysloveně vyžadují, aby se všechno navzájem sdělovalo a podnikalo společně, ať si to zúčastnění přejí a užívají sobě. Snažila se Mary přemluvit, ať nechodí, ale marně, a tak považovala za nejlepší řešení přijmout podstatně srdečnější pozvání, kterého se dostalo jí samotné, a vyrazit ven s nimi s tím, že se případně se sestrou někde odpojí, aby dívkám příliš nenarušily jejich původní plány.

„Vůbec nechápu, proč si myslí, že bych nechtěla jít na dlouhou procházku,“ poznamenala Mary cestou do patra. „Všichni pořád předpokládají, že nic neujdu! A přitom by jim vadilo, kdybychom s nimi odmítly jít. Když se takhle někdo schválně přijde zeptat, jak může člověk říct ne?“